

GORA GURE TRENA!

Uritz Aranbarri Lazkano

Azpeitia

Bada Nafarroan, iparraldean, Irati oihanaren bihotzean eta Abodiko mendilerroari begira, Otsagabia izeneko herri eder eta ponpoxo bat. Han Zatoia eta Anduña errekek Zaraitzu ibaia erditzen dute, mutil koskor bat jaiotzen den antzera. Herri erdi-erdian, Anduña erreka zeharkatzeko zubia dago. Eta hurbil eliza txiki bat.

Etxeak harrizko etxeak dira, batzuk txikiak, beste batzuk handiagoak... Baina denak dotoreak. Herriaren izena armarritik datorkio, izan ere otso bat ageri da ahoan bildots bat duela. Neguan batez ere, sekulako hotza egiten du, ifar-gorri egunetan. Elurra ere lagun dute sarri otsagabiarrek.

Beno, baina noan harira.

Kontatzen denez, duela ez urte asko bazen bost laguneko kuadrilla txiki eta jator bat. Kuadrilla txiki hura, hiru neska eta bi mutilek osatzen zuten. Tikitatik ezagutzen zuten elkar, eta lagunak baino anai-arrebak gehiago ziruditen.

Irene oso neska bihurria eta dibertigarria zen. Jone, berriz, sugandila bezain urduria eta hitzon-

tzia. Jaione zen hirugarrena, alaia eta jatorra. Bihurrikeriak egitea gustuko zuen, baina batez ere idaztea gustatzen zitzaion, beti bere sagar koloreko egunerokoa eskuan zuela. Mutiletan zaharrena Iker zen magia eta eskulan zalea, eta bere lagunak lagunak handiena. Eta azkenik, taldeko bihurriena, Peru. Beti bere txakurraz lagunduta, eta txantxazale amorratua.

Bost lagun haiek amets bat zuten, tren bat erosi eta trenbidea egitea Otsagabitik Iruñeraino. Eta, ametsa egia bihurtzeko txerri itsulapiko bat erosi zuten denen artean. Eta dirua aurrezten hasi ziren. Denek asteko pagaren zati txiki bat botatzen zuten itsulapikora.

Jendeak barre egiten zien:

–Benetan ari zarete? Ja, ja... Zuen ametsa egia bilakatzeko, denok hilda gaude!

Baina, bazen herrian aitona zahar bat; barre ez, animatu eta dirua itsulapikora botatzen ziena.

–Ametsak horrela betetzen dira gazteak, saiatuz!! Je, je, je!! Segi horrela gazteak, tori txanpon bat!

Horrela izaten zen astero...

Baina, negu hartan, sekulako elurtea egin eta etxe baten teilatua behera erori zen.

Etxe hura Patxi izeneko gizon xuhur eta zikoitz batena zen, umeei barre egiten zien haietakoa. Etxerik gabe, eta dirurik ez zuenez, neska-mutil kuadrilla harengana jo zuen errukiz.

Aste hartan Peru bihurriari tokatzen zitzaion itsulapikoa zaintzea. Beraz, Patxi bere etxera joan

zen. Peruk, harrituta, ezetz esan zion, atea danbatego batez muturren aurrean itxiz.

Hurrengo egunean, lagun talde osoa Jaioneren etxean bildu zen Patxiri buruz hitz egiteko.

Irenek honela zioen:

–Hainbeste urtetan guri burla egin eta gero, orain diru eske etorri? Joiok adarra...

–Bai, baina niri pena handia ematen dit... eta... ez dakit... –esaten zuen Ikerrek zalantzan.

Jone Ireneren alde agertu zen. Peruk aldiz, Ikerren alde. Eta Jaionek ez zekien zeinen alde egin. Xehetasun guztiak beti bere koaderno apainduan bilduz, jakina.

Azkenean, Jaionek hartu zuen hitza, eta esan zuen:

–Aizue, Patxi gizon gaiztoa, petrala, eta xuhurra izango da, baina inori ez litzaioke gustatuko pasatu zaiona gertatzea, ezta?

Horrela, hurrengo goizean, Patxirekin hitz egiteko elkartzearabaki zuten. Patxiren bertsioa entzun nahi zuten. Hamarretan, plazan. Lagunak Erletxo izeneko dendara sartu ziren gozokiak erostera.

–Nora zoazte hainbeste gozokirekin? Zinemara edo?– galdetu zien Maite izeneko emakume batek.

–Bai, halako zerbait edo... –erantzun zion marmarka Irenek, iseka egin izan zien haietakoa baitzen

–Zer gertatu da bada? –Maitek harrituta.

–Oso istorio luzea da Maite, eta presaka gabiltza – eta, kanpai hots txiki batekin batera, atea itxi zen neska-mutilen atzetik.

Maitek ez zuen ezer ulertzen, ez eta ulertu beharrik ere!

Iritsi ziren plazara, eta han zegoen Patxi. Nola ez, beti bezala marmarka. Hura gizon petrala!

Patxik konpondu zuen etxea, eta hil arte ez zion lagun kuadrillari dirurik itzuli. Baina Patxik bazuen iloba bat, urte askoan elkarren artean harremanik ez bazuten ere. Osaba Patxiren hiletetan, Ane etxe eta diru istorioaz jabetu zen. Ane txundituta geratu zen istorioa entzun zuenean.

Sentitzen dut nire osaba Patxik zuekin horrela jokatu izana. Ez zen gizon gaiztoa, baina bakardadean mikaztu zen. Gogoan dut ni txikia nintzela... Baina gero harremana galdu genuen, eta orain arte...

Hiru aste pasatu dira, eta karta bana iritsi zaie lagunei:

Ane Zabaltza, Nafarroako lehendakaria

Kaixo lagunok, Nafarroako lehendakaritzatik idazten dizuet. Egia esan behar badizuet, zuen istorioak erabat hunkitu nau bai ni eta nire Gobernu osoa.

Hain esku zabalak izan eta gero, bueltakoa jaso ez zenutenez, gauza bat erabaki dugu. Hemendik bi urtera Iruñetik Otsagabiraino trenbidea egiteko genuen proiektua urte batez aurreratzea erabaki dugu, horrela zuen ametsa ahal den azkarren bete ahal izateko.

Esker onez, Nafarroako Gobernuua.

Lagun kuadrilla pozez zoratzen zegoen, ezin zioten pozari eutsi.

Halaxe trenbidea egin zuten. Eta inaugurazio egunean Irene, Jone, Iker, Peru, Jaione eta Ane izan ziren zinta moztu zutenak. Gora gure trena!

